

Dag 1. Het regent. Dat is nu al twee dagen niet anders. Ik heb mij nu al dagen verheugd om te kunnen vertrekken. Maar ik zal mij eerst eens netjes voorstellen. Ik ben Nia Vladimír, en ik ben geboren in hetzelfde jaar dat het vliegveld hier vlakbij in Tigil officieel zijn deuren sloot, en dat was in 1995. Dat maakt dat ik nu al bijna dertig jaar ben, eigenlijk al tien jaar te laat met mijn vertrek uit mijn geboorteplaats waar voor mij geen toekomst te verwachten valt. En, nee, ik ben niet altijd zo neerslachtig, dat komt voor een groot deel door die bakken water die ononderbroken uit de hemel vallen. Wanneer straks het regenwater op zal zijn boven ons kleine dorpje, ga ik met mijn eerste eigen auto, op het dak voorzien van mijn kajak op weg om met de ferry naar Magadan te vertrekken. Ik ben van plan om vanaf de oorsprong van de Kolyma rivier helemaal noordwaarts te varen naar de Oostzee. Mijn moeder vraagt of ik nog een kop koffie wil, en zonder eigenlijk op een antwoord te wachten schenkt ze mijn mok nog een keer vol. Mijn vader heeft vandaag ook niet op ons land kunnen werken door dit weer. Het vliegveld van Tigil is al vanaf mijn jeugd een schitterende speelplaats geweest. Officieel mag er niemand het terrein op maar door de vele gaten in het hekwerk kan men er door gebrek aan bewaking weinig tegen doen. Ik heb er ook de nodige ijzeren pijpen vandaan gehaald om mijn Kajak goed vast te maken op mijn oude stationwagen. Vanaf de dag dat mijn ouders een betere tweedehands auto hadden gekocht vertroetel ik de aan mijn zorg toevertrouwde dieselslurper. Door dit weer zitten we wel weer eens gezellig met zijn drieën aan de keukentafel. Mijn vader weet te vertellen, “Deze regen houden we nog één dag, maar dan gaat het dan echt droog worden.” Mijn auto staat droog in de schuur waar ook mijn vaders tractor en andere boerenspullen staan. Ik kan nu wel nog de laatste dingetjes inladen, en nog even onder de motorkap kijken of ik onderweg geen problemen ga krijgen. Ik hou er rekening mee dat als ik geen hotel of ander slaapadres kan vinden ik altijd nog met een hoofdkussen en een dekbed in mijn auto kan slapen. Ik heb genoeg gespaard om een fijne reis te gaan maken. Mijn vader vindt het hoog tijd worden dat ik de wereld intrek. Hij zegt dat hij al van jongs af aan op de boerderij heeft moeten werken van mijn opa, maar hij zegt dat hij daardoor wel een goeie boer is geworden. Na de koffie pak ik nog even de paraplu om droog bij de schuur aan te komen. De imperiaal die ik samen met mijn vader in elkaar gelast heb, past precies om mijn kajak heen. Zo verlies ik mijn bootje zeer zeker niet onderweg. Achterin mijn auto heb ik een soort onderstelletje met wieltjes liggen waar ik mijn kajak op kan liggen als de rivier te vol ligt met stenen. De kajak is nog nooit lek geweest, en dus goed bestand tegen een onvoorziene scherpe steen die net niet boven het water uit steekt. Ik sjor nog maar nog eens aan de kajak, en de hele auto gaat heen en weer. Dat zit wel goed. Ik ga even achter het stuur zitten, en ik beweeg mijn handen over het stuur, en ik voel de oneffenheidjes die mijn ouders er in de loop van de jaren afgewreven hebben. Maar laat ik maar weer lekker naar het warme huis terug gaan. Ze zullen mij toch al wel lang genoeg gaan missen, de komende weken. Dat hoop ik tenminste. Ik zet de paraplu te drogen in de gang, en ik loop weer naar de keuken. Niemand te zien meer in de keuken. Dan moeten ze in de woonkamer zitten. Ze zitten aandachtig tv te kijken, maar hebben wel door dat ik binnen kom. Mijn moeder zegt “ De film nog maar net begonnen, je kan hem vast nog wel volgen.” Ik schuif bij mijn moeder aan op de bank. Mijn moeder zegt, “ Nog twee nachtjes, als de regen over is, zul je waarschijnlijk niet elke avond tv kunnen kijken.”

Ik zeg, “Ik zoek alleen hotels op waar ik een tv op mijn kamer heb.” De film wordt best wel spannend. Mijn pa zet de film nog even stop, en hij zegt, “We lusten vast nog wel een chippie en een borrelnootje!” Na de korte onderbreking gaat de film weer verder. Maar na de film wil ik eigenlijk wel naar bed. En in mijn achterhoofd hoop ik dat de regen morgen toch wel zijn laatste dag beleefd.” Pa, ma ik ga lekker slapen, en ik zie jullie morgenochtend bij de gekookte eieren!” Mijn slaapkamer is jaren mijn veilige plek waar ik mezelf kan zijn op momenten dat ik het wel eens niet eens ben met de samenleving om mij heen. Ik heb de komende maand vrij kunnen krijgen van mijn afdelingschef. Ik werk nu alweer tien jaar op een naaiatelier weer we voor een groot jeansmerk de allerbeste spijkerbroeken van heel Rusland maken, al zeg ik het zelf. Ik lig mij kleren op de stoel waar al bijna dertig jaar een stapeltje kleding van wisselende samenstelling op ligt. Door mijn slaapkamerraam kijk ik naar de maan die zoals elke nacht in gezelschap is van vele sterren. De regen sijpelt langzaam over het raam. Ik zet nog even mijn tv aan, en hoop snel in slaap te vallen luisterend naar een oude radio-hit op tv. Ik droom van een rustig stromende rivier waar ik met mijn kajak stroomafwaarts fijne mensen tegenkom die mij het gevoel geven dat ik er een beetje toe doe, op deze onmetelijke wereld. En helemaal op deze vergeten uithoek van Rusland, waar alles lijkt te gebeuren aan de westkant. Ik heb veel gelezen over de dorpen langs de rivier waar men lange tijd leefde van de goudwinning. Het zou wat zijn als ik in een paar dagen tijd daar mijn tent opzet, in de hoop dat ik ook wat korreltjes nog niet ontdekt goud kan vinden. Na het stukje dromen val ik ook echt in slaap, maar mijn acht uur slaap ga ik niet redden, want dan vis ik achter het net wat betreft de gekookte eieren aan onze ontbijttafel. Nu mijn vader al wat ouder wordt gaat hij niet meer zo heel vroeg het land bewerken. Hij is er altijd bij aan de ontbijttafel, en heeft dat vaak het hoogste woord. Hij weet dan altijd veel te vertellen over vroeger, toen we nog veel familie in de buurt hadden wonen.

Dag 2. De volgende ochtend kier ik door mijn rechteroog, hopende dat de regen al gestopt zal zijn. Maar ik heb het mis, ik zal echt nog tot vanavond moeten wachten. Ik kleed mij aan, en aan de wastafel was ik de slaapjes uit mijn ogen, en oefen ik of ik nog een allerliefste glimlach kan opzetten. Dat lukt, dat kan altijd van pas komen vandaag. Mijn vader en moeder zitten al te ontbijten. Ik zeg, “Nog maar één dag regen, en dan gaat mijn vakantie beginnen. Eén voordeel van al die regen, is dat er in de rivier meer water is dan normaal.” Mijn vader zegt, “Goedemorgen, en hou die positieve kijk op de vele regen die gevallen is de afgelopen dagen.” Mijn moeder laat mijn eitje zakken in het kokende water, en vraagt me, “Zorg je wel dat je elke ochtend begint met een stevig bodempje?” “Moeder, u weet hoe graag ik ontbijt, en ik zorg heus wel dat ik elke ochtend kan starten met een bruine boterham,” zeg ik. Ik schenk een kop koffie in, en hou de pot in de hoogte zo van, “Wie wil er nog meer?” Ik schenk de pot leeg over de overige twee kommen. Mijn vader verteld, “Ik heb vandaag nog wel wat te doen in de schuur, zodat deze regendag niet helemaal verloren zal zijn. “Wij hebben thuis een aantal koeien, maar ook veel meters met graan voor de broodfabriek in Madagan. Ik zal vandaag denk ik lekker om mijn ouders heen draaien tot ze zeggen, “Ga je nu nog niet op vakantie?” Als mijn vader zijn ontbijt er in heeft zitten gaat hij naar de schuur voor de nodige klusjes die blijven liggen als het buiten goed werken is. Mijn moeder vraagt aan mij, “Belof je mij wel dat je zult genieten onderweg. Het zal

een reis worden die je maar één keer zal gaan maken.” Mijn moeder kan op sommige momenten wel zwaarmoedig denken, en dus ook praten. Ik antwoord, “Ik weet ook dat als ik ooit nog, huisje, boompje, beestje wil, er van dit soort reizen weinig meer terecht zal komen.” Ik help mijn moeder met de ontbijttafel leegruimen, en ik vraag wat er verder op haar programma staat. Ze zegt, “Ik heb boven nog een berg gewassen goed liggen, dus je mag mee helpen opvouwen.” De hele dag door zijn we samen bezig, met tussen de middag even een koffiepauze. Mijn vader zegt, “Het gaat bijna stoppen met regen, voel ik zo aan.” Mijn moeder zegt, “Dan kunnen we mooi buiten de ramen gaan doen, nu Nia er nog is. Het is dat ik kan ramen lappen, en zo komt het dat mijn moeder en ik beide aan één kant beginnen en tegen de tijd om het avondeten te gaan maken we alle ramen gedaan hebben. We eten vanavond andijviestamppot, die ik door mijn moeder laat maken, anders lopen we elkaar alleen maar in de weg. Ik zeg, “Wat ruiken die gebakken spekkies toch lekker vanuit de pan.” “Maar je wacht toch maar even lekker, tot we gaan eten.” zegt mijn moeder. Ik mag mijn vader gaan roepen, dat het eten klaar is. Met zwarte handen van het werken aan één van de boerderijmotoren loopt mijn vader mee naar de keuken. Het eten smaakt heerlijk, en misschien ook wel omdat ik niet weet wat ik de komende weken zal eten. Mijn vader vraagt mij, “Nog één nachtje slapen, en dan zal je onze nachtzoenen even moeten missen, gaat dat lukken denk je?” Ik zeg, “Ik ben groot genoeg om daar even zonder te kunnen, vind ik wel.” Zoals elke avond na het eten gaat mijn vader na het eten de krant lezen, waarin hij zich altijd weer verbaast hoe het met de wereld nog goed gaat komen. Ik kruip nu het nog even kan voor de televisie, en mijn moeder vraagt gelijk, “Dat zal jij wel gaan missen, tv liefhebber die je bent.” Vanaf half negen kijken we met z’n drieën een speelfilm die in de jaren vijftig afspeelt. Ik ben waarschijnlijk van al de klusjes moeier geworden dan ik gedacht had, want ik haal met moeite het einde van de film. Na de film meld ik dat ik naar bed ga, wat een hele klim blijkt, als ik éénmaal boven aangekomen ben. Het uitkleden red ik nog wel, maar tijd om naar de sterren te kijken heb ik vanavond niet. Wel droom ik van de rivier die ik bijna vanaf het beginpunt ga bevaren. Het hele eerste begin is zelfs voor mijn kajak te smal en ondiep. Ik heb twee rugzakken aan bagage om mee te nemen, die ik mooi kan verdelen in mijn kajak. Ik heb niet eens door dat mijn eigenste bed toch wel zo lekker slaapt, dat ik bijna niet op reis zou gaan.

Dag 3. De volgende ochtend schijnt de zon al door mijn dakraam. Dat beloofd veel goeds voor vandaag. Mijn gekookte ei staat al op mij te wachten in het dopje. Mijn moeder vraagt na een hartelijke goedemorgen, “Maak je nog een pakketje brood voor onderweg?” “Zeker weten, dat scheelt mij zo weer 500 Roebel,” zeg ik. Ik pak, nadat ik mijn eitje op heb, zes boterhammen uit het broodmandje, en mijn moeder vraagt, “Wil ik ook nog een paar eieren voor onderweg koken?” “Ja, lekker, maar dan wil ik ook wat zout meenemen, als het mag.” De boterhammen en drie eieren goed ingepakt, gaat het toch wel echt het moment worden om afscheid te nemen. Mijn moeder zegt, “Bel nu maar vanavond na het eten, dan weten we gelijk wat er op jou menu heeft gestaan. Met mijn twee rugzakken over mijn schouder loop ik naar mijn auto. Ik ben van plan om de tank helemaal vol te tanken, zodat ik goed kan bijhouden wat deze vakantie aan diesel gaat kosten. Mijn vader is al druk in de schuur bezig. Mijn bagage achterin de auto gelegd, komt ook mijn vader naar ons toelopen. “Ja, meissie, nu kan je nog terug, en lekker hier blijven,” zegt hij.

Mijn moeder stoot het aan, en zegt, “Dit helpt niet echt Herlan, ze heeft juist zo’n zin in de komende weken.” Ik zeg, “Ik geef jullie allebei een zoen, en daar moeten we het maar even mee doen.” Ik start mijn auto, en zwaai nog éénmaal door mijn open raam, en ga dan aan het eind van onze werft linksaf, richting het centrum van ons dorp dat welgeteld uit twintig gebouwen bestaat. Het is hier nog steeds geen zelf tanken, en Arlo komt al uit zijn wachthuisje. Hij zegt, “Als ik goed geïnformeerd ben, ga je vandaag voor een tijdje ons dorp verlaten !” Ik zeg, “In zo’n klein dorpje kan er ook niets geheim blijven.” Arlo zegt, “Dat is nu juist zo fijn aan een klein dorpje. In de grote stad leeft iedereen langs elkaar heen, en ken je niet eens je burens, om het maar even overdreven te zeggen.” Ik zeg, “Ik wil graag mijn dieseltank tot aan het randje gevuld hebben, maar dat kan ik wel aan jou overlaten. Arlo vraagt, “Blijf je echt zo’n vier weken weg ?” Ik schut aan mijn kajak, en zeg, Ik wil de Kolyma rivier helemaal afvaren tot aan de Oost-zee. Arlo zegt, “Weet je wel dat de Kolyma-rivier 2000 kilometer lang is ?” Ik ben enigszins verbaast over de rivierenkennis van Arlo, en zeg, “Niet de hele rivier is bevaarbaar, dat weet ik, maar ik ga een poging wagen.” Met een volle dieseltank betaal ik Arlo, en groet hem door, “Tot ziens.” te zeggen. De veerboot vanuit Kovran vaart maar één keer per week, en dat is wel morgenochtend om twaalf uur s, middag. Het is ongeveer tweehonderd kilometer naar het havenplaatsje, en dat moet ik vandaag wel redden. Er wel één hotel in Kovran, waar ik heel slim een kamer heb kunnen reserveren. De mevrouw van het hotel vroeg, “Wil je ook bij ons avondeten en ontbijten?” Het ontbijt vind ik altijd het fijnste in een hotel, dus ik zei, “Rekent u maar van Yes.” De tweehonderd kilometer gaan als een zonnetje, al zitten er wel stukken weg tussen, die echt alleen uit grind en steentjes bestaan. Kovran is wel wat ik er van verwacht had, niet een heel spannend gebeuren. Er is precies genoeg wat een dorpje nodig heeft, en voor mij het belangrijkste, een haven, groot genoeg voor een veerboot. Ik hoef niet lang te zoeken voor ik het hotel heb gevonden. Het grote bord met “Noch” maakt wel duidelijk dat ik hier een nachtje kan slapen. Ik parkeer mijn auto naast het hotel op de kleine parkeerplaats. Ik moet er maar vanuit gaan dat mijn kajak morgenochtend nog vastgebonden op het autodak ligt. Ik heb wel het beetje vertrouwen in de mensen rondom het hotel. Mijn bagage voor vannacht zit in mijn rode rugzak, en die neem ik dus mee naar binnen. Bij de lege incheckbalie wacht ik even rustig af wat er gaat gebeuren. En, ja, hoor ik ben toch niet zo geruisloos binnengekomen als ik dacht. Een mevrouw van mijn moeders leeftijd komt naar mij toelopen, en zegt, “Welkom in ons hotel, jij moet Nia zijn, en je hebt gereserveerd voor één nachtje.” “Dat klopt helemaal,” zeg ik. “Ik heb voor jou kamer 7, met uitzicht op de haven. Ik denk dat jij morgen met de veerboot mee wil gaan, heb ik het juist?” “Voor de tweede keer raak,” zeg ik. De vrouw vraagt, “Wil je dat ik met je mee loop naar je kamer, of vind je het zelf wel, en ik heet trouwens Elena.” Ik zeg, “Nee, hoor, ik vind het vast wel, u zult al wel vaak genoeg de trap op en af lopen.” Ik pak de sleutel aan van Elena, en hijs mijn rugzak over mijn schouder en loop de trap op. Elena roept nog, “Je kan vanaf zes uur komen eten.” “Tot zes uur, dan,” zeg ik. De deur openend zie ik een lekker groot twee persoons bed met een dekbed bezaaid met bloemenprint. Ik zie dat ik ook een eigen badkamer heb met bad. Ik ga op mijn bed zitten, en zie dat ik ook een tv tegenover mijn bed heb staan. De eerste nacht kan al niet meer stuk. In mijn rugzak zit ook mijn jurk met vogeltjesmotief, ik vind dat als

ik de kans heb om voor de gelegenheid mij netjes te kleden, dat ik dat dan ook graag doe. Ik kijk op mijn horloge, en zie dat het bijna vijf uur is. Dan heb ik mooi nog tijd om in bad te gaan, en opgefrist bij het avondeten te verschijnen. Ik meng het badwater tot lekker warm, en ik zet de tv aan voor wat achtergrondgeluid. (Ik heb toch voor de hele kamer betaald, dus ook voor de tv.) In de badkamer kleed ik mij uit, en kijk ondertussen of er geen ramen zijn die de omwonenden een kijkje geven op een full-zise naakte Nia. Ik ben niet tegen wat bloot, maar dan moet het wel van twee kanten komen. Het bad is snel vol. Langs de badrand staat van het hotel uit wat flesjes. Eén badschuim, en twee soorten shampoo. Altijd het proberen waard. Ik doe als laatste mijn elastiekje uit mijn haar, en mijn redelijk lange blonde haren vallen kietelend over mijn schouders. Ik laat mij langzaam in het voor mij vreemde bad zakken, en als ook mijn borsten onder het warme water zijn, bedenk ik maar weer eens hoe lekker ik een bad vind. Ik sluit mijn ogen, en ben even lekker helemaal nergens. Of misschien al op het punt dat de Kolyma rivier in de oostzee uitmond. Maar tussen nu en dat moment zal ik nog zoveel beleven dat ik nu nog niet wil dat ik al zover ben. Als ik mijn ogen later weer open doe, en op mijn horloge kijk dat naast het bad ligt, zie ik dat ik een klein half uur geslapen heb. Heerlijk eigenlijk, maar het past niet in mijn schema voor vandaag. Of waarom eigenlijk ook niet, de veerboot is nog lang niet vertrokken. Het badschuim bedekt het hele wateroppervlak van het badwater, en ik ga kopje onder om mijn haar helemaal nat te maken. Op het kleine flesje shampoo staat te lezen dat er de nodige kamille bloempjes zijn geplukt om mij straks lekker geurend uit bad te laten komen. Ik was tot twee keer mijn haar, tot het weer heerlijk zacht aanvoelt. Ik wil op tijd aanschuiven voor het eten, en zorg dat ik mijn jurk op tijd aan heb. De trap aflopend ziet Elena dat ik mij omgekleed heb. Ze zegt, “Je bent met die jurk aan helemaal klaar voor een lekker diner.” Er staan zo’n tien, a vijftien tafels gedekt, elk voor twee personen. Ik ga aan de bijna achterste tafel zitten, zodat ik niet constant mensen langs mij heb lopen. Zo kan ik ook zien met wie ik vanavond allemaal te maken heb. Er staan niet veel gerechten op de menukaart, maar dat maakt de keuze ook wel makkelijker. Als Elena langskomt om mijn keuze op te schrijven, zeg ik, “Ik heb heel gewoontjes trek in schnitzel met gebakken aardappeltjes, en doperwtjes.” Ik heb van huis uit geleerd om snel tevreden te zijn, en niet altijd maar meer te willen. Elena zegt, “Ik ga het aan de kok doorgeven, en nu wil ik alleen weten of je ook wat te drinken wil.” “Hebben jullie ook Zeven-up?” vraag ik. Elena zegt, “We hebben jammer genoeg geen Coca-cola, maar wel Zeven-up.” “Doe mij daar graag een glas van,” zeg ik. Terwijl ik zit te wachten op mijn eten, komen er ook andere hotelgasten de ruimte binnen lopen. Ik denk dat de meeste ook morgen mee gaan met de veerboot naar Magadan. Als er tien tafels bezet zijn is het geschuifel over, en hebben we de club compleet denk ik. Dan komt (waarschijnlijk de kok) met mijn bord eten naar mij toe. Het ziet er uit zoals ik verwacht had, en ik bedank de brenger van het bord. Halverwege mijn eten komt Elena nog even langs, en vraagt, “En smaakt het? En ik wil je gelijk even mededelen dat hier vanavond om negen uur Mirof, de muzikant van het dorp een optreden komt verzorgen van ongeveer een uur.” Ik zeg, “Ik zal er zijn, want ik hoef niet op tijd naar bed, want de veerboot vertrekt morgen niet vroeg.” Elena zegt, “De meeste van de mensen hier gaan met de veerboot mee, en zitten zeg maar in hetzelfde “schuitje.” Met mijn bord netjes leeggegeten te hebben besluit ik niet voor een toetje te gaan. Dan

eet ik liever morgenochtend een boterham extra. Ik zeg Elena tot vanavond bij Mirof, en besluit om nog even bij mijn auto te gaan kijken voordat het donker word. De kajak zit nog op het dak, en er zijn nog wel wat auto's op de parkeerplaats bijgekomen, allemaal niet veel nieuwer dan mijn diesel slurper. Het beetje wind dat er staat waait langs mijn jurk, en doet mij weer bedenken dat ik blij ben dat ik als meisje ben geboren. Weer binnen zie ik nog even de man die mij mijn eten heeft gebracht, en ik zeg hem gedag. Hij knikt beleefd terug, en ik zeg hem, "Misschien nog tot straks." Hij heeft gelijk door wat ik bedoel, en hij zeg, "Ja, Mirof is altijd heel gezellig, tot straks." Op mijn kamer ga ik even heerlijk languit op het bed liggen, en kijk naar de grote plafondlamp. Ik bedenk, wat zal die lamp allemaal al gezien hebben, in al die jaren als plafondlamp zijnde. Misschien lig ik hier ook wel over een paar jaar met een lieve echtgenoot. En dan hoeft trouwen nog niet eens van mij. Dan kan ik hem hier uitgebreid vertellen over de kajak op mijn dak, en de gedurfde riviertocht. Ik druk de tv nog even aan, en ik zie dat ik hier nog dezelfde tv-netten heb als thuis. En, ja, ik zou mijn ouders nog even bellen, na het eten. Mijn moeder neemt al gelijk na de tweede rinkel op, en zegt, "En wat heb je daar zo ver weg gegeten?" Als ik vertel over mijn veilige snitzel keuze is ze wat teleurgesteld. Ze zegt, "Hadden ze daar geen rare gerechten, die je bij ons thuis nooit voorgeschoteld krijgt?" Ik zeg, "Maar ma, ik wil niet al gelijk aan het begin van mijn vakantie met buikgriep beginnen." Mijn moeder zegt gelijk, "Wat dat betreft ben je al net zo op veilig als je vader." Ik hoor mijn vader op de achtergrond iets roepen, maar die woorden bereiken mij niet verstaanbaar. Ik vertel mijn moeder, "Er is hier vanavond nog een muziekoftreden van een plaatselijke muzikant. Ik weet nog niet welke instrumenten hij gaat bespelen, maar er zal vast wel een gitaar bij zitten." "Nou, maak er nog maar een gezellige avond van, en we horen je morgen wel weer. Tot morgen dan maar, lieverd." zegt mijn moeder. Ik blijf tot kwart voor negen lekker tv kijken, en ga net voordat ik naar beneden ga, even bij de spiegel kijken of ik mijn lieve glimlach nog bij mij heb. Mirof heeft zijn plaats van optreden in de eetzaal van net, en hij heeft meerdere muziekinstrumenten om hem heen verzameld. Ik zit aan een tafel met twee oudere mannen, die mij glimlachend gedag zeggen, en één van de mannen vraagt mij, "Heb jij Mirof al eens eerder horen spelen?" Ik zeg, "Nee, ik ben hier vandaag voor het eerst." De man stelt zich voor als Olaf, en zegt verder, "Ik ben hier met een vrachtwagen vol met vaten bier, waar ze in Madagan al op zitten te wachten." Nu er zo'n twintig mensen hebben aangeschoven, komt Elena even zeggen, "De bar is open tot twaalf uur, en ik hoop dat jullie net als bij eerdere optredens van Mirof, een fijne avond zullen hebben." Mirof neemt het woord, en verteld, "Ik ga jullie vanavond laten horen met welke liedjes ik de laatste dertig jaar door heel oost-Rusland de mensen heb vermaakt. Hij pakt een gitaar op, en hij gaat begeleid met zijn zangstem spelen. Het eetlokaal is al snel gevuld met warm-klinkende muziek. Olaf tikt mij aan met zijn hand, en vraagt, "Mag ik wat te drinken halen voor je?" Het is niet storend dat er door de mensen af en toe naar de bar toe wordt gelopen, en als het half twaalf is geworden, heb ik (een beetje samen) met Olaf een fijne avond gehad waar ik niet op gerekend had. De eerste mensen gaan al weer terug naar hun kamer, als Olaf mij vraagt, "Wil je nog één drankje met mij nemen?" Ik ben de rottigste niet, en neem nog een Zeven-up aan van Olaf. Olaf verteld nog waarom hij vandaag met zijn biervaten aangekomen is. Hij zegt, "Ik maak hier

meerdere keren per jaar de oversteek, en ik ken Elena en haar man inmiddels wel goed. Ik zeg tegen Olaf, “Ik zal je morgen bij het ontbijt vertellen waarom ik hier terecht ben gekomen.” Olaf zegt, “Ik loop je heel netjes mee tot aan je kamerdeur, en ik zie je graag morgenochtend. Zullen we afspreken om acht uur morgen beneden?” Ik zeg, “Dat klikt prima, en welterusten dan maar.” De deur van mijn deur sluitend, ga ik mij snel uitkleden, en met de tv op een muziekkzender spelend val ik in slaap in dit gezellige hotel.

Dag 4. Ik ben om zeven uur wakker, en ik bedenk dat als ik vandaag hier nog in bad wil, ik dat eigenlijk nu maar zal doen. Na het ontbijt heb ik daar de rust waarschijnlijk niet meer voor. Het bad is snel vol, en met het restje badschuim bedek ik al snel het wateroppervlak van het bad. Ik moet oppassen dat ik niet weer in slaap val, want ik wil Olaf niet teleurstellen door afwezig te zijn op ons eerste afspraakje. Ik besluit om mijn jurk van gisteravond nog maar een dag te dragen, en ik doe mijn haar in een staart, en ik ben klaar om te gaan ontbijten. Ik ben zeker niet de eerste in de ruimte die meerdere functies heeft de dag door. Ik zie Olaf al zitten, en ik loop tussen de reeds bezette tafeltjes door naar de man met zijn biervaten. “Mag ik zeggen dat je er weer mooi uit ziet?” zegt Olaf. “Dat is een mooi begin van de dag voor mij, “zeg ik. Op elke tafel staat een mandje met meerdere bolletjes en sneeën brood. En daar naast staat zoet beleg, en wat plakken ham, en kaas. Als Elena ziet dat we beide zitten, komt ze langs met twee kannen. “Goedemorgen, en wat mag het zijn, koffie of thee?” vraagt ze. Met twee koffie is ze van ons af, en zijn we klaar voor een fijn ontbijt. We praten over de gangbare dingen die een mens bezighoudt, en na nog een koffie-refil hebben we lekker gegeten, en vraag ik aan Olaf. “Zie ik je straks tegen twaalf uur bij de kade van de veerboot?” “Ik moet zeker weten met deze overtocht mee, want de volgende kans is pas weer over één week.” zegt Olaf. Hij zegt verder, “Mag ik je om half twaalf komen halen, want ik wil je nog een belangrijk standbeeld laten zien dat vlakbij de haven staat?” Ik zeg, “Ik sta altijd wel open voor wat achtergrondinformatie over de plaatsen die ik aan doe onderweg.” Olaf zegt, “Maar je had mij gisteren nog beloofd te vertellen met wat voor reden jij met de veerboot mee gaat.” “Nou, dat zal ik je vertellen. Ik heb mijn kajak op het dak liggen, waarmee ik de bevaarbare delen van de Kolyma rivier wil afvaren tot aan de Oostzee.” zeg ik. Olaf zegt, “Weet je wel dat die rivier ruim tweeduizend kilometer lang is ?” Ik zeg, “Hoe kan het nu ,dat iedereen die ik tegenkom precies weet hoe lang die rivier wel niet is.” Olaf zegt, “Het is een belangrijke Russische rivier, die ook de dodenweg kruist.” Ik zeg, “Ik heb ook een dag uitgetrokken om een stukje van deze weg te beleven, de naamgeving van deze weg, heeft wel indruk op mij gemaakt.” Olaf zegt, “Ik ga nog even bij Elena en haar man een praatje houden, en dan zie ik jou straks om half twaalf.” Ik zeg “Ik ga nog een stukje van dit havenstadje doorlopen. Daar heb ik gisteren geen tijd voor vrij gemaakt.” Olaf zegt, “Als je nog maar niet naar het standbeeld gaat, want dat wil ik aan je uitleggen.” Ik heb denk ik geen jas nodig buiten, en loop niet naar de trap, maar regelrecht naar de hotel uitgang. Er gebeurt weinig buiten. Het lijkt wel of dit plaatsje alleen maar draait om de wekelijkse veerboot. Ik zie de vrachtwagen van Olaf staan. Hij neemt een groot deel van de weg in beslag, maar ja, waar laat je anders zo’n groot ding? Een straatje inlopend zie ik dat ze toch ook een kleine supermarkt hebben, voor waarschijnlijk de hoognodige dingen. Ik pak een winkelmandje, en ik knik netjes naar de mevrouw die achter de kassa zit te wachten op de

volgende klant. Bij het kleine stukje dat is ingedeeld voor koekjes, pak ik een pak koek dat lijkt op gevulde koeken. Er komen ook drie bananen in mijn mandje. En hoewel ik zoek naar blikjes fris, kom ik niet verder dan glazen flesjes met veelbelovende etiketten. Hiermee red ik wel de overtocht naar Madagan. Ik weet niet of er op de veerboot ook iets is van een barretje, of iets dergelijks. Dat had ik eigenlijk aan Olaf moeten vragen. Ik besluit om mijn kamer te gaan betalen, en mijn spullen mee te nemen. Beneden ga ik wachten op Olaf. Vanaf een bankje dat speciaal voor mij lijkt te zijn neergezet, kan ik wel in de gaten houden of Olaf al naar buiten komt. Elena vraagt, "Is het je hier bevallen, al was het maar voor één nachtje?" Ik zeg, "Ik vond het fijn dat de ontbijtspullen al op onze tafel stonden, dat scheelde veel heen en weer geloop, en gaf het ontbijt meer rust." Elena zegt, "Dat horen we van meer gasten, en daar gaan we ook niets aan veranderen. Ik hoorde dat je straks nog met Olaf op stap gaat. Als jullie maar niet de veerboot gaan missen." Elena wenst mij veel geluk en gaat weer naar binnen. Ik kijk vanaf mijn bankje, of er al mensen hun auto gaan opstellen bij de oprit van de veerboot. Er staat al één auto, mogelijk nog gehavender dan mijn auto. Maar ik heb een kajak, en zij niet. Ik hoor een bekende stem achter mij, en Olaf kijkt mij met een grote glimlach aan, en vraagt, "Heb je vanochtend genoeg gegeten?" "Zeer zeker, ik maak van een hotelontbijt altijd een gedenkwaardig iets. Ik denk dat er later in de hemel ook zo ontbeten wordt," zeg ik. "Hoezo weet je zo zeker dat je in de hemel terecht komt?" vraagt Olaf. Ik zeg, "Dat hoopt toch iedereen, denk ik zo?" Ik ga ervanuit dat je van jezelf weet dat je dan ook de hemel verdient hebt, gedurende die korte tijd dat je nu maar pas op aarde bent," zegt Olaf. Ik zeg, "Het is nu nog voor twaalf uur in de middag, en we praten al of ik wel of niet in de hemel denk te komen. Het moet niet gekker worden." Olaf zegt, "Het hoeft toch niet altijd alleen maar over koetjes en kalfjes te gaan?" "Nee, dat niet. Maar waar wilde je mij nog naar toe nemen, voordat we de veerboot op gaan?" vraag ik. Olaf zegt, "Hier om de hoek staat een kleine kerk, met daarbij een standbeeld ter ere van de vele slachtoffers die er tijdens de goelag onder bewind van Stalin als dwangarbeiders zijn gestorven in de werkkampen. Lopende zijn we bij het standbeeld aangekomen, dat er uitziet alsof er toch wel naar omgekeken wordt. Olaf weet te vertellen, "Er zijn wel anderhalf miljoen slachtoffers te betreuren geweest." We blijven even stil staan kijken bij het standbeeld, maar dan zegt Olaf, "Maar nu wil ik weer die fijne glimlach op je gezicht zien, want weet je, we gaan varen, en wel bijna tien uur lang." Ik zeg, "Ik heb net nog bij het kleine supermarktje wat te eten en drinken gehaald, want ik wist niet of er op de boot wat te krijgen is. Olaf zegt, "Straks op de veerboot krijg jij van mij een lekkere kop koffie, met de lekkerste kulich die je ooit hebt gegeten." "Nou, dat moet dan wel verschrikkelijk lekker zijn, want ik heb van mijn leven al zoveel zoet gebak op," zeg ik. We lopen terug naar onze vervoermiddelen, en Olaf pakt van onder een stuk zeildoek op zijn laadbak twee bierflessen, en zegt, "Hier, dan kan je vanavond voordat je gaat slapen, van het bier proeven waar ik al jaren mee rond rij." Ik bedank Olaf, en vraag hem, "Hoeveel jonge meiden heb je hier al mee verrast in je loopbaan?" Olaf zegt, "Het wordt tijd dat we gaan varen, want je begint mij al aardig door te krijgen," zegt hij lachend. Olaf heeft gisteravond mijn auto klem gereden, zodoende wacht ik netjes totdat hij zijn vrachtwagen in de rij voor de kade heeft gestuurd. Ik rij mijn dieselslurper aansluitend op Olafs vrachtwagen, en ik loop naar de cabine van zijn vrachtwagen. Olaf staat al

weer verderop te praten met wat mensen die ook in de rij staan. Ik wacht bij Olafs vrachtwagen, maar als hij ziet dat ik blijf wachten, gebaard hij met een grote armbeweging, zo, van kom er even bij. Ik loop naar het groepje mensen, en ik bedenk bij mezelf, vanaf wanneer spreek je nu van een groepje mensen? Als het er meer dan drie zijn? De vraag uit mijn hoofd wuivend sluit ik mij aan bij Olaf, en zijn groepje. Olaf verteld mij, “Nia, deze twee mensen kom ik wel vaker tegen op deze veerboot. Het zijn Lena en Nico, en ook nu hebben ze twee koeien bij zich, die ze in Magadan op de veemarkt gaan verkopen. Lena richt zich tot mij, en ze zegt, “Als je wat van de cultuur van Magadan wil opsnuiven, dan moet je in het centrum naar het lieve beeld gaan van Vadim Kozin op het bankje voor zijn huis. Verder vertel ik niets over zijn beeld, dat zie je wel als je het gevonden hebt.” Ik zeg, “Ik ga het zeker opzoeken. Ik heb al wat meer dingen op mijn “te zien” lijstje staan. Ik blijf nog even luisteren naar Olaf, die het wat doet voorkomen alsof ik zijn dochter ben, en leergierig ben over Magadan. Ik bedenk dat Olaf het tegen mij nog niet gehad heeft over zijn kinderen, en laat staan een vrouw. Ik denk niet dat hij getrouwd is, en kinderen heeft. Die flapuit had het daar zeker over gehad. Ik zie verder het water opkijkend in mijn alwetendheid over veerboten, een veerboot aankomen varen. Ik tik Olaf op zijn schouder, en wijs het water op. Lena vraagt aan mij, “Hou jij van varen? Ik vind de overtocht altijd zelfs een kleine vakantie, al zijn wij hier alleen met puur zakelijke bedoelingen.” Ik vraag aan Lena, “Hoelang hebben jullie de twee koeien op de boerderij gehad?” Lena zegt, “De twee koeien zijn twee jaar geleden bij ons geboren. Nico vond het nu onderhand wel tijd worden op het tweetal de wijde wereld in te laten gaan. Maar dat is wat gemeen gezegd, ik denk dat deze koeien eind van de week als schnitzel, vergezeld met patatjes op het bord van een toerist mooi liggen te wezen. Ik zeg, “Ik hou ook wel van een stukje vlees, maar om het hier naast mij te zien bewegen in de veewagen maakt het wel heel dichtbij. Maar ik weet dat jullie niet anders gewend zijn, en ook toch wel met liefde de koeien hebben grootgebracht. Lena zegt, “Maar nu wordt het tijd om naar onze auto’s te gaan, want voor je het weet is de veerboot leeggereden, en mogen wij aan boord. Maar we zien je straks zeker nog wel even.” Ik duw Olaf tegen zijn schouder, en vertel hem, “Er staat voor mijn auto een bierwagen die uit de weg moet voordat ik aan boord kan. Hupsakee, straks is er nog tijd genoeg om te kletsen.” Ik loop naar mijn auto met kajak, en ik zie dat er ongezien toch nog wel zo’n tien a twaalf auto’s en bestelbusje achter ons hebben aangesloten. Ik start mijn auto pas, als Olaf met een grote rookpluim zijn vrachtwagen weer tot leven heeft gewekt. Zal Olaf zelf ook wel een biertje lusten? Ik ga het hem straks zeker vragen. En of er ergens ook kleine Olafjes rondlopen. De veerboot is zoals Lena al vertelde snel leeg, en dan mogen wij ook aan boord. De kriebel die ik in mijn body voel, verteld mij dat nu pas mijn reis gaat beginnen, maar de kennismaking met Olaf zeker niet vergetend. De gladde stalen vloer rijdt anders, dan het asfalt, maar laat ik nu opletten dat ik niet tegen een remmende Olaf aan rijdt. Ik laat een stukje voor mijn auto vrij, zodat er nog tussendoor gelopen kan worden. Alle wachtende auto’s hebben een plekje gevonden. Het zou triest zijn als er net voor één auto geen plekje meer geweest zou zijn. Eén van de veerbootmannen hangt een ketting voor de auto-oprit, maar als ik tegen de ketting aan zou lopen, ga ik alsnog koppie-onder. Wanneer al de aandacht van Olaf weer op mij gericht is, kijkt hij mij aan, en zegt, “Ik had jou koffie met een lekkere kulich beloofd. En

ik heb er zelf ook al wel trek in. Kom, dan lopen we naar het midden van de veerboot.” Ik loop achter Olaf aan, tussen de auto’s door. We komen uit bij een twee meter lange toonbank, met daarop een koffieapparaat, en een glazen gebaksdisplay. Na wat al eerder wachtende klanten, besteld Olaf twee koffie met lekkers. Olaf zegt, “Als ik nu de twee kulich draag, is het het fijnst als we ons minipicknickje gaan houden op één van de bankjes die langs de zijkant van de veerboot zijn gemaakt. Op het bankje zittend is de eerste vraag aan Olaf er één die al even op het puntje van mijn tong rust. “Heb je ook een vrouw en kinderen ?” Olaf antwoord, “Nee, en nee. Volgende vraag graag.” “Ik kijk wat verschrikt naar de oudere man, maar zie dan, dat hij mij in de maling aan het nemen is. Hij zegt, “Nee, ik ben wel ooit getrouwd geweest, maar vader heb ik nooit mogen worden. Want in al die jaren dat ik al voor de brouwerij werk ben ik echt de hele week weg. Mijn bierroute is precies zo uitgestippeld dat ik bij de volgende wekelijkse overtocht aan de kade sta met alleen maar lege vaten.” Ik zeg, “Dan slaap je maar één dag in de week thuis. Dit kulich gebak heb ik nog nooit eerder gegeten, maar ik vind het erg lekker.” Olaf zegt, “De meeste keren als ik deze oversteek maak, ga ik de meeste tijd lekker op het smalle bed achterin mijn vrachtauto liggen lezen, of slapen. Dus ik hoop niet dat je het mij straks even kwalijk neemt, maar ik ga dan even mijn ouwe mannen uurtjes slapen. Ik zeg, “Ik geef wel een bonk op je zijkant van de vrachtwagen als we er zijn.” De tijd dat Olaf even niet bereikbaar is ga ik in mijn auto ook wat lezen in het leesboek dat ik voor dit soort momenten heb meegenomen. Er zijn bijna geen kinderen aan boord, maar de scholen zullen nog wel geen vakantie hebben. In dat ritme zit ik gelukkig nog niet. Vanavond wil ik in een goedkoop hotelletje gaan slapen, want elke roebel uitgespaard is er toch weer één. Het lijkt wel of iedereen naar Olaf heeft geluisterd. Het dek is onverwacht leeg, vergeleken met een uur eerder. De veerboot vaart volgens mij niet op volle kracht. Maar waarom zou de kapitein ook, een veerboot die maar één keer per week vaart moet gekoesterd worden, en niet opgejut. Het leesboek dat ik thuis uit mijn kast heb gepakt, heb ik geloof ik nog maar één keer gelezen. Voor school als ik het goed heb. Na zeven bladzijdes valt mijn boek tussen mijn dekbed, en zijn mijn ogen dicht. Heerlijk toch? Veel, en veel later, wordt ik wakker door het geluid van twee verschillende scheepstoeters. Ik stap snel uit mijn auto met mijn slaapogen, en ik zie dat er al meer mensen aan de linkerkant van de veerboot het water opkijken. Er is geloof ik een bijna botsing voorkomen door een uitwijkmanoeuvre van één van de schippers, of allebei. Had ik toch bijna Magadan niet gehaald. Maar Olaf is denk ik wel het type dat één of twee reddingsvesten achterin zijn vrachtwagen heeft liggen. Ik loop naar de vrachtwagen van Olaf, en als ik hem zie, vraag ik hem, “Heb jij twee reddingsvesten in je cabine?” Olaf antwoord, “Natuurlijk, had jij gedacht van niet? Ze rijden voor niets mee. Maar raak jij gelijk al in de stres als je één of meerdere scheepshoorns hoort ?” Ik kijk hem wat beteuterd aan, en moet bekennen, “Ik schrok wel even, en ik zorg dat ik over een maand op de terugweg twee reddingsvesten in mijn auto heb liggen. Het hoeven geen nieuwe te zijn, als één mij maar kan dragen.” De bijengelopen bezorgde veerbootklanten druipen weer af naar hun onderkomen op wielen. Olaf vraag aan mij, “Wat heb jij heerlijke slaapogen. Lag je lekker te slapen?” Ik zeg, “Voor dit soort rustmomenten heb ik op aanraden van mijn moeder mijn dekbed en mijn fijne hoofdkussens meegenomen. Olaf zegt, “Ik ga nog even wat proberen te slapen in

mijn cabine, dan zie ik je straks nog wel even.” Ik vraag aan Olaf, “Heb je veel bezorgadressen in Magadan?” “Precies drie stuks, die ik in twee uur gedaan kan hebben, hoezo ?” zegt Olaf. “Vind je het bezwaarlijk als ik tijdens die drie adressen met je mee ga? Dat lijkt mij gezellig.” zeg ik. Olaf zegt, “Dat is oké. Het eerste café verwacht mij morgenochtend om tien uur. Het is dan wel het handigst als we vannacht op hetzelfde adres gaan slapen. Ik heb zo mijn vaste hoteladresjes hier in de stad, maar ik denk dat ze ook wel plek hebben voor dat kleine kontje van jou.” “Dank u, dank u, en ik zal netjes aan mijn kant van het bed blijven, “zeg ik. Olaf zegt, “Maar ik ga nu toch echt even pitten. Ik zie je als we aan de overkant zijn.” Ik wens hem welterusten, en ik loop naar mijn benzineslurper, en kruip lekker onder mijn dekbed. Vanuit mijn autobed zie ik dat er een jongenskopie naar mij zit te kijken. De jongen ligt achterin de auto, die al de hele overtocht naast mij staat. Ik zwaai naar de jongen, en na de ontdekking dat hij gezien is, zwaait hij enthousiast terug, en duikt ook onder de dekens. Na een paar uur voel ik aan de trillingen die de veerboot constant met zich meebrengt dat we vaart gaan minderen. Ik wrijf eerst mijn slaapjes uit mijn ogen, en kijk dan naar buiten. De buitenlucht die ik zie wordt overgenomen door enkele havenkranen, de één druk in bedrijf, en de ander in diepe rust. Het dek van de veerboot is gevuld met mensen die blij zijn dat de overtocht bijna voorbij is. Over een paar meter kunnen ze verder reizen, naar waar hun planning hen zal brengen. Inmiddels zo gehecht geraakt aan Olaf loop ik eerst naar zijn rode vrachtwagen volgeladen met de hobby van veel mensen. Olaf ziet mij komen, en zegt tegen mij, “Wanneer we straks weer aan land zijn, kan je het beste achter mij aanrijden naar Hotel Wendel, waar we vannacht gaan slapen. Ik laat als ik hier altijd laat aankom een pizza bezorgen bij het hotel. Lekker op het hotelbed zittend heb ik dan toch nog wat te eten voordat ik slapen ga.” Ik zeg, “Dat klinkt lekker, dat worden dan twee pizza’s.” Olaf vertelt verder, “De kapitein vaart als de boot leeg is, zijn schip naar een lege plek achterin de haven, om zijn boot daar pas over een week weer vandaan te halen. Mij is verteld dat het niet rendabel is om de veerboot meerdere keren per week te laten oversteken.” We maken contact met de kade. Na de nodige aanmeertouwen gaat de simpele ketting voor het uitrij gat vandaan. Alles wat maar wielen heeft komt tot leven, en met een slakkengangetje raakt de hele veerboot weer helemaal leeg. Olaf kijkt nog even achterom als hij ziet dat ik ook de motor heb gestart, en hij het teken geeft dat ik hem maar moet volgen. Het is niet ver rijden. Na nog geen twee kilometer stoppen we bij een gezellig uitzicht hotel met rode gordijntjes achter de ramen. Ik parkeer mijn auto weer achter die van Olaf, en met mijn rugzak over mijn schouder sluit ik mijn auto af, en loop naar Olaf. Hij houdt de deur van het hotel voor mij open, en de vertrouwde geluiden van een druk café komen ons tegemoet. De mevrouw achter de receptie ziet Olaf al aankomen, en vraagt, “Zal ik maar weer een pizza voor u bestellen ?” Olaf zegt, bij de balie aangekomen, “Nee, deze keer geen één pizza, maar twee.” Ik voeg mij naast Olaf, en ik zeg, “Ik heb Olaf op de veerboot leren kennen, en ik blijf tot morgenmiddag bij hem.” De vrouw achter de receptiebalie vraagt aan mij, “Durf je het aan om met Olaf in hetzelfde bed te liggen?” “Ja, hoor, we zijn allebei al een tijdje volwassen, en kijken nu alleen uit naar het ontbijt van morgenochtend,” zeg ik. De vrouw zegt tegen mij, “Ik heet Diana, en ik heb voor jullie Olafs vaste kamer aan de achterkant van het hotel, waar het lekker rustig is.” Olaf vraagt aan mij, “Wat voor pizza wil jij ? Ik neem een salamipizza.” Ik zeg,

Ik lust graag een tonijnpizza, en ik vind het een goeie traditie wanneer je hier komt. Olaf krijgt de kamersleutel, en we gaan de trap op naar de tweede verdieping. Ik zeg, “De hotelkamer is best groot, en ik zie dat we ook onze eigen badkamer hebben. Ik doe gelijk mijn schoenen uit, en ik voel of het tweepersoonsbed een beetje zacht is. Olaf vraagt, “Hoe leg je nu uit als je naar huis belt, dat je met een bejaarde man je bed deelt?” “Ik weet precies wat ik wel en niet vertel aan thuis, om mijn ouders niet onbedoeld ongerust te maken,” zeg ik. Ik trek ook mijn spijkerbroek, en blouse uit, en zeg tegen Olaf, “Weet je dat ik deze spijkerbroek zelf in elkaar genaaid heb op mijn werk?” Olaf zegt, “Ik heb dat merk ook al meerdere keren gekocht, toen ze geen betere hadden.” Ik kijk Olaf aan, en zeg, “Ik maak hier de grappen, laten we dat goed afspreken, meneer.” Er wordt op de kamerdeur geklopt, en Olaf loopt er naartoe. Een pizzabezorger zegt, “Ik kom in plaats van de gebruikelijke één, nu twee pizza’s bezorgen. Olaf wijst de bezorger naar mij, en met een knipoog naar Olaf, stapt de bezorger een stap naar achter, en sluit de deur. De pizza zijn bijna heet te noemen, en ik leg mijn hoofdkussen op mijn knieën om de warme bodem niet op mijn benen te krijgen. Ik kijk Olaf aan, en ik zeg, “Dit had ik ook niet kunnen bedenken toen ik vanochtend wakker werd.” Mijn pizza gaat helemaal op, al heb ik wel moeite met de laatste drie stukjes korst. Ik zet de twee lege pizzadozen bovenop de prullenmand, die zeker niet is berekend op pizzadozen. Op het ladekastje in de kamer staan spullen om een simpele bak koffie en thee te zetten. Zittend op het bed, vraagt Olaf, “Heb jij straks nog zin in een kop koffie? De laatste hadden we op de veerboot.” Bij de wastafel in de badkamer poets ik de laatste lekkere stukjes pizza weg, en klaar voor de nacht stap ik in bed. Ik vraag aan Olaf, “Kijk jij graag tv?” “Bij een oude cowboyfilm kan je mij niet weghouden. Dat leven met een paard, en meer zand dan je lief is, is wel even wat anders dan rondsjouwen met biervaten. In die tijd had ik met paard en wagen houten vaten bij elke saloon af gedropt,” zegt Olaf. Olaf heeft een ouderwetse witte onderbroek aan, en dito hemd. Ik besluit er niets over te zeggen, het zou een fijne dag onnodig afbreken. Ik kruip lekker onder het hoteldekbed, en ik vraag aan Olaf, “Zal mijn kajak morgenochtend nog op mijn dak liggen?” “Natuurlijk wel, er is hier in geen kilometers een spannende rivier te bekennen. En in de haven varen, is je leven riskeren met al die grote boten,” zegt Olaf. Ik pak mijn telefoon uit mijn rugzak en bel naar huis. Mijn vader neemt op en vraagt, “En hoe is het daar?” “Nou, ik heb net mijn pizza op, en lig in bed in een gezellig hotelletje in Magadan. Ik wil morgen na het ontbijt wat toeristische punten langslopen, zodat ik wel kan zeggen dat ik de stad gezien heb.” Ik hou mijn vinger voor mijn mond als ik naar Olaf kijk, en hij begrijpt meteen dat hij niet in het plaatje past dat ik mijn vader voor wil houden. Mijn vader vraagt, “Wil je ook je moeder nog even spreken? Ze is aan het strijken, hier naast me.” Mijn moeder verteld, “Bij de burens is een nest katjes geboren, en ik heb kunnen weerstaan, om er één te reserveren. We hebben een lieve kat, en we weten allemaal niet hoe Minou gaat reageren op een nieuweling. Maar geniet morgenochtend maar van het ontbijt, en ik hoor je morgenvond weer, is dat afgesproken?” We liggen allebei de telefoon er op, en ik kijk naar Olaf, en zeg, “Heb ik dat niet even weten te verbloemen?” We kijken nog even tv, en Olaf is de eerste die gaat slapen. Ik knip even later de nog brandende lampen uit, en de dag is voorbij.

Dag 5. De volgende dag wakker wordende, moet ik eerst eens even kijken waar mijn bedje de afgelopen nacht heeft gestaan. Wanneer ik aan mijn linkerkant recht tegen een oudere man aankijk, weet ik alles weer. Ik ga straks met Olaf, mee, om bij drie klanten wat biervaten af te leveren. En daarna zullen onze wegen scheiden, iets wat ik nu nog wel jammer vind, maar ik zie mij ook niet de rivier af kajakken met Olaf achterin. Ik ga op het uiteinde van mijn bed zitten, en kriebel onder Olafs voet die onder het dekbed uitsteekt. Hij reageert zoals ik zelf ook zou reageren, en na wat voetbewegingen zie ik het slaperige hoofd van Olaf van zijn kussen afkomen. Ik vraag hem, "Heb je alweer een beetje zin in vandaag?" Het eerste wat hij vraagt is, "Eet jij bij het ontbijt altijd een gekookt eitje?" "Zeker weten van wel, maar we zijn nog niet eens aangekleed, en jij denkt al aan eten." We maken ons beiden bij de wastafel weer netjes voor de komende dag, en we horen op de gang al wat meer leven. Olaf zegt, "Zo te horen zijn we niet de eersten bij de ontbijtzaal." Ik vraag, "Nemen we meteen onze spullen mee naar beneden? Dan kunnen we na het ontbijt meteen naar buiten." "Dat was ook mijn gedachte," zegt Olaf. Beneden in de ontbijtzaal pakken we allebei een dienblad, en gaan het rijtje af en eindigen met een lekker ontbijtje bij een lege tafel. Met een mild knikje geven we te kennen, dat we ook de burens goedemorgen wensen. Ik zeg tegen Olaf, "Je bent een stevige ontbijter," "Ja, maar dan eet ik ook niets meer, tot aan het avondeten, zegt Olaf. En hij zegt nog, "En je kan hier pakken, wat je maar wilt." Ik zeg, "Ik wil vandaag bij het beeld van Vadim Kozin kijken, waar we het al eerder over hadden." Olaf vraagt, "Wil jij ook nog een nieuwe koffie? Dan haal ik dat even." Ik zit te genieten van mijn eitje, en zo de zaal doorkijkend zie ik bij de meeste tafels wel blije gezichten. Ik zeg tegen Olaf, "Ik zou graag zomaar bij een tafeltje vragen waar die mensen vandaan komen, en wat ze vandaag gaan doen." Olaf vraagt, "Zou jij antwoord geven, als ze bij jou aan tafel aan een kruisverhoor beginnen?" "Nou, ik denk wel, als de persoon mij aanstaat, dat ik wel een gesprek zou willen aanknopen. Maar niet als ik zoals nu, met jou aan tafel zit. Wel als ik hier in mijn eentje zou zitten." Ik zeg tegen Olaf, "Ik durf bij een hotelontbijt nooit een paar extra boterhammen te smeren voor onderweg, jij wel?" Olaf reageert, "Ik denk ook niet dat een goedkoop hotel daar op berekend is. Maar bij een duur hotel, kunnen ze dat wel missen. Maar ik ga nooit naar dure hotels, dus ook geen extra boterham." We ruimen na het eten netjes onze tafel leeg, en we lopen naar de receptiebalie om het gebruik van ons tweepersoonsbed en de tijdelijk eigen wc-pot te betalen. Diana vraagt aan Olaf, "Blijf je niet te lang weg?" "Nee, hoor, want ik zie je graag, zeg Olaf. Mijn auto staat voor de komende uren prima, en ik loop naar de passagierskant van Olafs vrachtwagen. Met het nodige klimwerk kom ik in op de royale stoel terecht, en ik zeg tegen Olaf, "En hier moet ik vanochtend nog drie keer in en uitklimmen?" Olaf start de vrachtwagen, en het is al snel lekker warm in de cabine. Olaf zegt, "Ik ken de route uit mijn hoofd. Bij het eerste café zal je zien hoe ik de biervaten van de laadbak af krijg." We rijden een paar straten door, tot Olaf stopt bij een café dat trots boven op de gevel adverteert voor het biermerk dat Olaf rondbrengt. Olaf verteld, "Het merk Baltika bestaat al wel honderd jaar. We stappen uit, en Olaf maakt aan één kant de klep los, en hij pakt een groot vierkant soort kussen uit de laadbak. Elk vat dat hij naar zich toe trekt laat hij stuiteren op het grote kussen, en hij kan zo zonder kracht en schade de biervaten op de straat zetten. Met een steekwagen de vaten

oppakkend volg ik Olaf naar een achterdeur van het café, en zijn ze daar blij hem te zien. De man van het café zegt, “Ik heb nooit geweten dat je een dochter had ?” Olaf kijkt de man aan en zegt, “Ik ken Nia nog maar ruim een dag, en ze wilde graag een paar uur mee, om te zien hoe ik mijn geld verdien.” Het laden en lossen gaat mooi gelijk op, bij elk café krijgen we net zoveel lege vaten mee terug dan we gebracht hebben. Aan het eind van de drie cafés zegt Olaf, “Nu is het toch echt zover, onze wegen gaan scheiden. Ik zeg, “Knoop goed in je oren, ik heb het heel fijn gehad met je, en dat men dacht dat ik je dochter was, deed mijn hart even opgloeien, als je dat maar weet.” Terug bij mijn auto zeg ik, ik ga nu op zoek naar Vadim Kozin, die moet hier ergens in de stad op een bankje zitten met zijn poes op schoot. En daarna wil ik naar het masker van Sorrow dat ik niet snel over het hoofd zal zien. Ik geef Olaf een grote knuffel, en zeg, “Ik denk niet dat je vaak geknuffeld wordt, maar ik knuffel graag.” Olaf zegt, “Ik hoop dat je veilig bij de Oostzee aankomt over een paar weken. Ik vind het een gewaagd avontuur, wat je in je hoofd hebt zitten.” Olaf stapt weer achter het stuur, en nog even omkijkend rijdt hij weg. Ik denk bij mezelf, Dat was dan weer dat. Over hoeveel jaar zal deze ontmoeting mij nog bijblijven ?” Ik laat mijn auto eerst even rustig tien minuutjes warmdraaien. Ik heb inmiddels opgezocht waar Vadim op zijn bankje zit. En de poes niet vergetend. Ik rij bijna foutloos naar het standbeeld toe. Ik zie dat de beste man een verdort bosje bloemen op schoot heeft liggen, bij de poes. Ik kijk naar de enkele winkeltjes die hier in het straatje hun waren verkopen. En één daarvan denkt te kunnen leven van de verkoop van mooie gekleurde bossen bloemen. Ik loop eigenlijk als vanzelf naar de bloemenwinkel, en nadat ik een bescheiden bosje bloemen bij de kassa neerleg, vraagt de verkoopster, “Ben jij vandaag de ververser van de bloemen op de schoot van Vadim?” Ik zeg, “Komt dat zo duidelijk naar voren ? Ik kan niet anders na het zien van de eerder geplaatste bloemen.” De verkoopster (met Ida op haar naamplaatje) zegt, “Het is een soort traditie geworden dat bezoekers van Vadims standbeeld, de man eren met bloemen. En ze gaan liever op de foto bij een bosje frisse bloemen.” Ik betaal voor de al ten dode opgeschreven snijbloemen, en bedank Ida en ga terug naar het altijd half bezette parkbankje. Ik verwissel de verdorde bloemen met het frisse bosje, en mompel, of praat in mezelf hoe deze man met zijn gezang en muziek de mensen in deze uithoek van dit immens grote land vreugde heeft weten te brengen. Ik zie dat Ida mijn handelen gadeslaat als ik even naast Vadim ga zitten op het bankje. Weer naar mijn auto teruglopend steek ik mijn hand nog even op naar Ida, en bedenk dat ik deze vrouw wel nooit meer in mijn leven zal zien. Net zo als Olaf trouwens, die ouwe goedgezak. Voor mijn vertrek van huis heb ik gelezen over de verlaten goudstadjes, of dat de stadjes ontruimd werden als het niet meer mogelijk was om menselijk te wonen.(Afgesloten gastoevoer, en of afkappen van stroomvoorzieningen.) Als ik daar wil gaan kijken moet ik waarschijnlijk wel voldoende eten en drinken inslaan. Ik ben van plan om in een van de verlaten mijnen te gaan kijken of de goudvondsten echt helemaal over zijn. Het is wel wat het scenario van spannende jeugdboeken dat ik hoop dat ik er nog een enkel vergeten goudvlokje kan vinden, dat ik dan zal bewaren totdat ik oud en bejaard ben. Het grote herdenkingsbeeld “Het masker van sorrow” ligt op mijn route naar een van de verlaten goudstadjes, maar ook natuurlijk naar de plek waar mijn kajak avontuur zal beginnen. Ik denk dat ik nu eerst in het plaatsje Pingvin wat boodschappen ga halen. Na “The

mask of Sorrow” wil ik dan een slaapplek gaan zoeken aan het meer van Pingvin. Pingvin is echt maar anderhalf huis en een aantal loodsen. Maar er is gelukkig ook een winkel. De auto waar ik naast parkeer, is zeker te weten al meer dan veertig jaar niet van deze plek af geweest. Door één van de raampjes naar binnenkijkend heeft menige rattenfamilie hier gewoond. Het winkeltje heeft echt van elk artikel maar vier of vijf doosjes op de schappen staan. Er ligt nog net een half brood op de stelling. Had ik maar eerder moeten komen. Ik hoop tenminste dat dit een brood is van vandaag. De oude baas aan de kassa is uiterst vriendelijk. Misschien ben ik de tweede klant van vandaag. Nu op weg naar het herdenkingsbeeld. Zoals ik al dacht kan ik het beeld al van een afstand zien. Op het parkeerterreintje staan zelfs wel vijf auto’s. Zal dit een drukke dag zijn? Naar het beeld wandelend (van 1996) zie ik dat het kleine maskers traant vanuit zijn linkeroog. Ik voel mij nog fit vandaag, en besluit dat ik de meerdere trappen op ga klimmen om van het uitzicht te bewonderen. De nagemaakte gevangenis doet kil aan, en ik loop door naar boven. Er zit een meisje gevaarlijk op de hoge rand van het uitzicht te genieten. Slim als ze is kijkt ze even om naar mij, en steekt even haar hand naar mij op. Ze zegt, “Ik ben Mishka, en ik zag je al aan komen rijden met de kano op je dak. Ik verbeter, “Ik heb een kajak bij mij. Dat is een soort kano, maar dan met een open bovenkant.” Mishka verteld verder, “Mijn ouders staan daar verderop, al had mij moeder het eind van de trappen bijna niet gehaald.” Ik zeg, “Ik heb mijn ouders thuis gelaten. Ik ben op weg naar de Kolyma rivier, om vandaar naar de Oostzee te gaan varen. En ik heet trouwens Nia.” Ik vraag aan Mishka, “Wonen jullie hier in de buurt?” “Nee, wij komen helemaal vanuit Moskou, en we kregen hier wel een cultuurschok. Maar mijn ouders geven aan dat we weer verder gaan. Nu ik nog met mijn ouders reis, moet ik vaak maar “Ja, en amen” zeggen. Ik wrijf Mishka over haar schouder, en ik zeg, “Jou tijd komt nog wel.” Ik ga op de plek van Mishka zitten, en ik heb zo mooi zicht over de parkeerplaats en de verre omgeving. Mishka zwaait nog een keer vanuit de auto, en hun auto verdwijnt in de verte. Na een kwartier heb ik het hier wel weer gezien, en ik begin de afdaling naar mijn “dieselslurper. “ Weer achter het stuur zittende bekijk ik even de weg naar Karamken waar nog naar goud en zilver gezocht wordt met grote open mijnbouw. Maar er zijn ook mijngangen van vroeger die officieel gesloten zijn. Maar met wat handigheid kom ik daar wel naar binnen. Het is wel nog zo’n tweehonderd kilometer rijden. De tank is nog vol, en ik heb eten en drinken voorradig achterin. Er zijn hier weinig radiozenders te ontvangen, en ik neem maar genoeg met een oude hits zender. Na een paar uur rijden kom ik alleen maar zwaar verkeer tegen. Het plaatsje Karamken is nu al veertig jaar verlaten. De enkele op fortuin rekenende goudzoeker is de enige mens die het stadje aandoet. Ik rijd met mijn auto de waarschijnlijke hoofdstraat in, en het lijkt mij slim als ik een overdekte plek voor mijn auto kan vinden, zodat ik niet op de tijd hoeft te letten als ik in ga breken in één van de mijnen. Ik zal mijn ouders vanavond maar niet helemaal uit de doeken doen wat mijn plannen zijn voor morgen. Ik ga op goed geluk een zijstraat in en passeer een woonhuis met een openstaande schuur. Ik parkeer mijn auto voor het gebouw, en ik stap uit om te controleren of er niets scherps, of iets dergelijks ligt waardoor ik één van mijn banden zou moeten wisselen. De grond goed gekeurd hebbende rij ik mijn auto naar binnen, en schuif met hevig tegenspartelende scharnieren de twee deuren dicht die al vele jaren open hadden gestaan. Het is wel gelijk bijna

helemaal donker in de ruimte. Omdat ik weet dat er niemand terug zal roepen als ik zou roepen “Het is goed volk,” loop ik de deur door die uitkomt bij een soort van winkel. Alle schappen en koelstellingen zijn al jaren leeg. Kan ik mij voorstellen hoe deze ruimte er uit zag in zijn volle glorie? Al de klanten van deze winkel waren goudzoekers, en dus wel bereid op een aardige cent uit te geven aan boodschappen. Of was iedereen zo krenterig dat ze hooguit een brood, en wat melk bestelde om maar in leven te blijven tijdens hun graafwerkzaamheden diep onder de grond? Als een echte overleveraar struin ik door het hele gebouw. In een kamertje achterin vind ik een oude olielamp. Nu zou het fijn zijn als ze voor mij ook nog wat lampenolie hadden achtergelaten. Alsof mijn wensen verhoord zijn, vind ik een halfvolle jerrycan met naar zoals het ruikt petroleum. Ik denk dat een vorige gelukszoeker dit voor mij heeft achtergelaten. Nu alleen nog een rolletje touw, of een achter gelaten bol wol. Dan kan ik altijd de weg terugvinden langs het door mij uitgerolde draad. Ja, ik weet het “Jongensboek gedachtes,” maar misschien wel mijn leven reddend. Het is alweer zes uur. Ik wil eigenlijk gegeten hebben voordat het donker gaat worden, en zodoende petroleum sparen voor morgen, en waarschijnlijk overmorgen. Ik zie in de huizen rondom mijn tijdelijke woning geen inwoners, en daar ben ik maar wat blij om. Begrijp mij niet verkeerd dat ik niet van mensen hou, maar al goudzoekende wil ik niet elk moment mijn zakken te hoeven nakijken op stelende burens. Het idee dat ik de enige ben in dit verlaten stadje geeft mij een rare kriebel, maar ook wel weer een super gegeven om eens mee te maken. Mijn kleine gasbrander met daarop vier beugels die een pan kunnen dragen, ga ik voor het eerst gebruiken. Het doosje met eieren dat ik vanmiddag in het winkeltje tegenkwam wordt aan gebroken. Het halfje brood is echt wel afgelopen nacht gebakken. En het ruikt naar thuis. Nou, meid, je bent amper van huis weg, of je gaat alweer verlangen naar thuis. Ik smeer vier boterhammen, en ik bak twee eieren. Met mijn voeten achteruit mijn auto bekijk ik waar ik nu eigenlijk terecht ben gekomen. Dat zo’n stadje gewoon ontruimd wordt, en de inwoners ondergebracht werden in nog wel florerende steden. Morgenochtend na mijn ontbijt, ga ik meerdere huizen doorzoeken. Ik, domoor dat ik ben, heb geen mijnwerkers gereedschap. Iets om mee te hakken, en een simpele emmer om al mij gevonden goud in te kunnen doen. Ja, ik vind dat ik positief de strijd aan moet gaan, anders vind ik zeker niets. Het begint al wat te schemeren, en ik denk dat ik maar een lekker plekje moet maken van mijn dekbed en kussen achterin de auto. Ik ben wel blij dat ik totaal niet bang ben over de gedachte dat er vannacht iemand zachtjes op mijn autoraam tikt met de dreigende zin, “Graag je geld, en je autosleutels.” En misschien zijn er in deze lege huizen toch nog wel wat dingen achtergebleven waar ze geen waarde aan hechte. Ik ben benieuwd hoe ik het morgen vind in de goudmijn. Misschien staan er al wel stukken onder water. Ik ga echt niet zwemmen in het gitzwarte water. Maar misschien is dat wel nodig om toch, al is het maar een bodempje goud in mijn nog te vinden emmer te verzamelen. Ik ga mijn pa en ma bellen. Ik vertel mijn moeder waar ik nu slaap, en ze reageert positiever dan ik had verwacht. Ze zegt tegen mij, “Mocht je nu toch moeten zwemmen, dan kan jij je gewoon uitkleden, en je kleren in de emmer doen. En na het zwemmen kleed je je weer aan.” Ze ziet mijn vader naar haar kijken, want hij begrijpt niets van het rare gesprek. Ze zegt ook nog, “Ik hoop dat je morgen nog de spullen vind die je nodig hebt. En ik ben toch wel heel benieuwd naar je verslag morgen na het